

SIFIR

Tunç Kılınç

DESTEK YAYINLARI: 600
EDEBİYAT: 233

SIFIR / TUNÇ KILINÇ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Funda Acar
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Tunahan Emre Bilgin - İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak

Destek Yayınları: Ekim 2015 (5.000 Adet)

6.-7. Baskı: Ekim 2015
8.-14. Baskı: Kasım 2015
15.-17. Baskı: Aralık 2015
18.-25. Baskı: Ocak 2016
26.-30. Baskı: Şubat 2016
31.-40. Baskı: Mart 2016
41. Baskı: Nisan 2019
42. Baskı: Mayıs 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-032-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Kendini bir bok sanmazsan,
Kaybedecek bir şeyin de olmuyor!

SIFIR

Tunç Kılınç

*Hayallerime dokunan,
Beni ben yapan her biriniz.
Her ne yaptysanız,
Bu size.*

İyi okullar... Uzun yıllar “baba şirketlerde” üst düzey yöneticilik...
Fikir Atölyesi... Faili Meçhul Kıyak... Yönetim danışmanlığı... Cart curt!

Gececeksin bunları! Geçmiş değil, gelecek benim ilgimi çeken. Ne bok olduğum değil, ne olacağım asıl beni heyecanlandıran.

Sanırım ben, bedenime yapışan ve yıllardır katlandığım o gölgemi tanımaya çalışıyorum. Bu kitap da işte o arayışın bir parçası. Hayata bir yorum.

Okuyacaklarınızın hangisi gerçek, hangisi hayal pek de önemsemeyin. Bence siz, kelimelerden kendi anlamınızı çıkarın. Hem zaten neyin düşüncemiz, neyin gerçeğimiz olduğunu ne kadar biliyoruz ki?

Bu arada unutmadan! Fikir Atölyesi’ne yazdığınız bir yoruma kitabın bir yerlerinde denk gelerseniz, bilin ki bu size duyduğum minnetin kendimce bir ifadesi.

Eyvallah...

Tung

Olmasaydınız, bu iş SIFIR olmazdı.

Kendine has motivasyon tarzıyla, “Allah Allah, kitap mı yazıyorsun sen? Demek aileden zıpır bir yazar çıkıyor!” diyen babam. Ve varlığı ile güç veren ve benden tam 365 gün büyük ablam, Zeynep'im, (Peder makine mühendisi!)

Başından beri bana inanan deli yayıncım, Yelda'm. Ve Destek Yayınları'nda emeği geçen tüm arkadaşlarım,

Yaptığı işe duyduğu aşkla yüreğini katan sevgili editörüm, Funda'm. Ve beni onunla tanıştıran enerji kaynağım, Azra'm,

Kendimden vazgeçtiğim anlarda bile benden vazgeçmeyen Selim'im, Handan'im, Arın'im, Uslu'm, Erhan'im, Volkan'im, Şebnem'im, Doruk'um, Emre'm, Aycan'im, Pamuksüzer'im, Saliha'm,

Kapak tasarım fikirleri için birlikte kafa patlattığımız Gül'üm, Halit'im, kapak ve kısa animasyon filmini birlikte yarattığımız Tunahan'im, animasyonu hayata geçiren Görkem'im, müziğini yapan Berk'im,

Fikir ve destekleri ile güç veren Cevo'm, Baybars'im, Ercüment'im, Hayal Akademisi ve United Plankton'daki arkadaşlarım, kitabın sitesi sifirkitap.com'u hayata geçiren Demircan'im, siteyi barındıran Ender'im,

İlk günden itibaren Fikir Atölyesi'ne inanan ve paylaştıkları yorumlarla yazılara katkı sağlayan sevgili okurlarım,

İsmi unuttuğum için bana dayak atacak arkadaşlarım,

Ne güzel insanlarsınız.

Ve tabii ki canım annem. Mürekkebi kurumamış ilk baskıyı, elime geçtiği gibi sana getiriyorum. Yanına. Sonsuzluğa...

Çok hayal kuruyorum.

Sayıca fazla olunca, biri gerçek oluyor!

0 Sıfır!

Sonu yok diyenlere güler geçer,
Sen daha fazla basarsın gaza.
Zarar görürsün.
Canın yanar.
Ne kadar virajlı ve tehlikeli olsa da,
Yolun kendisidir âşık olduğun.
Ancak kimse anlamaz.
Sen de anlatamazsın zaten.
Hatta kendine bile!
Dedim.

Sonra da anlatmaya karar verdim.

Merhaba.

Ben Ali.

1

Duvar!

Yoldayım. Gece her zamankinden daha karanlık, daha ıssız. Serpiş-tiren yağmur ahmakıslatan. Arabanın içi epey sıcak ancak cam aç-mayı akıl edecek durumda bile değilim. Yol kaygan. Ruh halim de! Birkaç bira, birkaç şarap sonrası...

Böyleyken yola çıkılmaz elbette ama oldu işte!

Önceden tehlikenin geleceğini hissetsen bile üzerine gidersen ba-zen. İçindeki duvara tosladığında, kendini etrafındaki bir duvara vurma isteği duyarsın. Bilirsin, derinlerdeki yıkım arzusu dış dünyanı da yıkacaktır. Ancak umursamazsın.

Bazen de bu altüst oluşun hiçbir şeyle alakası yoktur. Bir doğal afet gibi yıkılır üzerine. Hatta hayata sımsıkı sarıldığın bir anın zirvesindeyken bile geldiği olur. Gelip o zirveden yere indirdiği de.

Dünyanın cennet olarak adlandırılan coğrafyalarından birinde, üç gün önce evlendiğin kadınla, balayında yakalanabilirsin mesela ölüme. Tıpkı Murat gibi!

Yalın, samimi ve gerçektir. Şeffaftır. Ne var olduğundan bir fazla, ne de bir eksikti. “İnsan, kazandıklarının değil kaybettiklerinin toplamıdır. Hayatımızı harcadıkça kendimiz oluruz” diyecek kadar kendiyi barışık. Hayatı dolu dolu harcarken, Brezilya’da bir minibüsün içinde yakalanıyor ölüme. Yaşı sadece kırk üç.

Hani bazı insanlar vardır. Onlarla yaptığın her sohbet zihninde, yüreğinde derin bir iz bırakır. Ve her defasında onunla oturduğun masadan büyüdüğünü hissederek kalkarsın ya...

İşte böylesi bir adamdı Murat.

Az önce, kalabalık, şamatalı bir anımda ölüm haberini aldım. Kimseye bir şey söylemeden bu kafayla nereye gideceğimden bile habersiz atladım arabaya.

Gecenin karanlığını içimde hissediyorum. Yağmur hızlanmış. Yol şimdi daha da kaygan. Bu karanlıkta bu yağmurda bu yoldaki tek deli ben olmalıyım. Yağmurun kokusu için bile sırlıslık olmaya razı bir deli.

Bu arada nereye gidiyorum ki ben ve bu hız neden? Acelem olmalı!

Kafan bozukken bir şeylere, hayatın senin için ayarladığı randevudan habersiz, “Bana bir şey olmaz” der ve hızla gidersin ya dünyanın dikine, öyle gidiyorum işte.

Neyin peşindeyim? Bilmiyorum! “Her nerede değilsem, orada mutlu olacaktım gibi geliyor” diyen Baudelaire gibi, sıkıştığım yerde bunaldım ve artık olmadığım yeri mi merak ediyorum?

Zaman kavramım yok olmaya başladı. Farların yaklaştıkça daha fazla aydınlattığı duvardan alamıyorum gözlerimi. Gaz pedalı dipte, direksiyonun kontrolü ise bende değil, gibi!

Yaklaşıyorum, yaklaştıkça, duvar büyüyor. Duramayacağımı görmek istemiyor ve gözlerimi kapıyorum...

2 Miras!

Hiç acı duymuyorum!

Ne adım var, ne kimliğim.

Sonsuz bir anın içinde, boşlukta yüzer gibiyim. Hem var hem yok gibiyim. Kanatları olmayan bir kuş gibiyim. Sanki nefes almıyor ve kalp atışlarımı hissetmiyor gibiyim.

Öldüm mü acaba?

Ölüm bu mu?

İki insan boyu kadar yukarıdan, az önce içinde olduğum arabayı ve duvarı görebiliyorum. Bilincim yerinde. Aracın önü akordeon gibi ezilip, direksiyona kadar gelmiş. Kaza yerinden çıkan dumanlar rüzgârla birlikte salınıyor. Duvar paramparça. Bedenim direksiyonda patlayan hava yastığı ile koltuk arasına sıkışmış. Tıpkı filmlerdeki gibi, hareketsiz duran bedenimi yukarıdan görüyorum.

Yerde yağmur sularına karışan kan ufak bir birikinti oluşturuyor. Ancak benim canım yanmıyor. Sadece bir varoluş halindeyim, hepsi bu.

Bedenimden mi ayrıldım?

Ortam olağanüstü sessiz ve sakin. Daha önce hiç yaşamadığım garip bir huzur içindeyim. Oysa tam tersi olması gerekmiyor muydu? Demek ki gerekmiyormuş! Şaşkınlık duygusunun keyfini sürmek isteyen bir ruh hali bu.

Kaza yerini bir çift far aydınlatmaya başladı. Bir kamyon bu. Çıkan dumanları görmüş olmalı. Hemen arabamın yanı başında duruyor ve içinden elli elli beş yaşlarında, kısa boylu ve göbekli bir adam iniyor. Kanlar içinde hareketsiz duran bedenimi fark ediyor. Şaşkınlıktan gözleri yerinden fırlayacak!

“Ben iyiyim amca, endişelenme” diyorum yukarıdan. Hiç tepki vermiyor. Camdan dışarı sarkan kolumu tutup, beni dışarı çıkarmak istiyor. Ama olmuyor. Telaştan titreyen elleriyle cebinden bir çakı çıkarıp, hava yastığına geçiriyor. Ayaklarımın motorun içine girdiğini görünce ümitsiz bir şekilde beni çekirtmeyi bırakıyor.

Birkaç adım uzaklaşıp cebinden telefonunu çıkarıyor. Soluk soluğa kalmış sesi kesik kesik çıkıyor. Gözlerinden damlayan yaşları görüyorum ve telaşla tekrar sesimi duyurmaya çalışıyorum: “Yapma be abim, baksana bana, ben gerçekten iyiyim” diyorum. Yok, yine

duymuyor. “Çabuk olun, n’olur acele edin, çok az vakit var” diyor telefonda.

Sanırım aldığı cevaptan tatmin olmuyor, başka birini daha arıyor, sonra birini daha... Telefonu tekrar cebine koyunca bedenimin yanına geliyor. Elinde küçük bir su şişesi var, konuşurken kamyonundan almış olmalı. Suyu kafamdan aşağı döküp cebinden çıkardığı mendille de yüzümü temizlemeye çalışıyor. Ağlamaklı sesiyle kulağıma yaklaşıp, “Uyuma kardeş, ne olur uyuma. Bak birazdan ambulans gelecek, seni iyileştirecekler. Vallahi bak her şey çok güzel olacak, sen yeter ki uyuma” diyor.

“Hey Ali...”

Biri bana mı seslendi? Şoför amcam olamaz. O dışarıya sarkan kolunu sımşıkı tutmuş dua ediyor. Zaten seslenen her kimse genç biri, ses tonundan anlaşılıyor. Ama etrafta kimse yok. Düşüncelerimden sıyrılıp:

“Kimsin?” diyorum.

“Boş ver kim olduğumu. Nasıl bir kafa yaşıyorsun onu söyle sen?”

Varlığını göremesem de, en azından beni duyabilen biri var. Bu iyi haber!

“Bilmiyorum. Sanırım bilmek de istemediğim için...” derken kesiyor sözümü:

“Bak şimdi tanıdıkların, sevdiklerin geride kaldı. Belki de birazdan öleceksin. Peki onlara nasıl bir miras bırakmak istersin?”

Buyur burdan yak! Ölecek miyim? Birazdan mı? Ne olup bittiğini anlamaya ve az önce tumbul amcaı sakınleştirmeye çalışan ben,

şimdi ahiret sorusuyla karşılaşıyorum. Böyle kallavi soruyu cevaplamak için de zaman lazım bana.

“Ahiret mi dedin! Neyse dert etme, vaktin bol artık!”

Geçtim konuşmayı, içimden geçenleri de duyuyor bu. Tarzı da alaycı. Tüm bu olanların üzerine bir de bu, bu kadarı fazla!

“Artık ne olanların, ne de üslubumun önemi var Ali. Rahat ol ve soruma cevap ver!”

Bolca gülmeyi ve etrafımdakileri gülümsetmeyi,
Değer verdiklerimin saygısını, çocukların sevgisini kazanmayı,
Güzelin değerini bilmeyi,
Yaşayan tüm canlıları kucaklamayı,
Ve dokunabildiklerimin, bir nebze de olsa benim varlığımdan
ötürü daha rahat nefes aldığıını bilmek istiyorum.

Ben şimdi, birden, bunların hepsini nasıl düşünebildim derken, “Becerebildin mi peki?” diye soruyor genç ses.

Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, artık hiçbir şey bilmediğim, diye mırıldanıyorum içimden.

O ise aynı alaycı tavırla devam ediyor:

“Yatların boyu, katların sayısı, arabaların markası ve şirketlerdeki odalarının büyüklüğünü matah bir başarı zannedenlerin dolup taşıdığı dönemde, çoğu insan için ne kadar cılız kalıyordur senin bu miras. Kendi vicdanlarını vergiden düştükleri üç beş kuruşluk bağışlarla satın aldıkları için de, nasıl da rahattır içleri!”

3

Ambulans!

Ambulans, o çığırtkan siren sesiyle gecenin tüm gizemini mahvediyor. Yollar bu kadar boşken niye bağırttırlar ki şunu?

Bedenimi aracın içinde, sedyede, yatarken görüyorum. Beyaz gömlekli biri kadın,  kişi var tepemde. Hızlı ve işlerini iyi bilen hareketlerle bedenime bir şeyler yapıyorlar. Ağzıma tp, burnuma hortum, kollarıma da  beş yerden serum takmışlar.

Formula One'cılarını aratmayacak hızda giden ambulans şoförü telefondaki: "Doktor bey, hasta çok ciddi bir kaza geçirmiş. Ağır yaralı. En büyük darbeyi de kafasına almış. Aracın içinden itfaiye yardımıyla